

ἀγνοῶ ποῦ ὑπῆγεν. Εἶναι ἀγαθὴ καὶ ἡσυχος νέα καὶ ὁμως τόσο παραδόξος, ὥστε ἐνίοτε κατήντησα νὰ συλλογισθῶ ὅτι ἦτο ... πῶς νὰ εἶπω;.. ναί, ὀλίγον τρελή.

Καὶ ἡ πριγκίπισσα ἐμεϊδίασε προφύρουσα τὴν λέξιν ταύτην, ὥσει διὰ νὰ μετριάσῃ τὸ ἐπιθετον, ὅπερ ἔδιδεν εἰς τὴν νεαρὰν παιδαγωγόν.

Ἐγκωμιάζουν τὰ περίχωρα τῆς Μόσχας... Δὲν συμφωνῶ ποσῶς μετὰ τὴν γνώμην ἐκείνων, οἵτινες τὰ ζωγραφίζουν εὐθυμα, τινὰ δὲ τοπεῖά της, ἄτινα ἐπαινοῦν, μοὶ φαίνονται ἀηδῆ. Ἀπὸ τοὺς κήπους, τὰ ἄλγη, καὶ τὰς ἐπαύλεις, ἔνθα ἑκατομμύρια ἐδαπανήθησαν, προτιμῶ ἀγροτικά μέρη, εἰς ἃ ἡ φύσις δὲν ἐπεδαψίλευσε τὴν συνδρομὴν τῆς τέχνης, ἔνθα τὰ δάσκη καὶ τὰ ὕδατα ἀναδεικνύονται ἐν ὅλῃ τῇ ἀπλότῃ αὐτῶν. Ἐν μάλιστα, ἐξ ὧλων, οὐδέποτε θέλω παύσῃ ἐπισκεπτόμενος τὸ Λουζνίκ. Ἐκεῖ ἂν ἐνὸς φαίνεται ἡ κοιλὰς τοῦ Νοβοδιέβιτς μετὰ ἀρχαῖον τι μοναστήριον, ἂν ἑτέρου δὲ ζωγραφικοί λόφοι, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὁποίων ρεῖ ἐλικοειδῆς ὁ Μόσχας. Ἐπειτα τῆδε κἀκεῖσε διεσπαρμέναι οἰκίαι, χωρία καὶ ἀπειρος πεδιάς. Τὸ τοπεῖον εἶναι ἐπιβλητικόν, μονῆρες καὶ μεστὸν μελαγχολίας. Συχνάκις μετέβην ἐκεῖ διὰ νὰ ἴδω τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τοὺς κώδωνας τοῦ μοναστηρίου, τὴν σελήνην ὑψομένην εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἀντικατοπτριζομένην εἰς τὸν ρύακα καὶ λάμπουσαν εἰς τὰ φυλλώματα, ἐν ᾧ ἡ ἀηδὼν ἔψαλλε τὰ μελωδικὰ ἄσματά της.

Ὡραίαν θερινὴν ἐσπέραν ἀνὴρ τις περιπάτει εἰς τοὺς τόπους τούτους, ἀνὴρ νέος ἔτι, ἀλλ' εἰς ἄκρον σκεπτικὸς. Τὰ βλέμματά του ἐπλανῶντο πανταχόσε μετὰ φαινομενικῆς περιεργίας· ἐφαίνετο ὅτι ἡ φύσις ἐκείνη τὸν καθήδυνεν εἰς ἄκρον ἐν τῷ ζοφεῷ μαρσμοῦ του, συγκινοῦσα τὴν καρδίαν του. Ἐκ πρώτης ὄψεως δυσκόλως ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τις τὴν αἰτίαν τῆς προώρου ἀθυμίας του. Τὸ πρόσωπόν του οὐδόλως ἦτο ἐρρυτιδωμένον ὑπὸ τῶν κόπων τῆς ἐργασίας, οὔτε νύλακωμένον ἐκ τῶν ἀταξίων τῶν παθῶν, ἀλλ' ἐδείκνυε μᾶλλον ἐξησθετισμένην καὶ ἀποθεθαρρυσμένην ψυχὴν, δι' ἣν ἡ ζωὴ κατήντησε βαρὺ φορτίον.

Ἐμεινεν ἐπὶ μακρὸν καθήμενος ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ ρύακος, ὑπὸ τοὺς πυκνοὺς κλάδους τῶν ἰτεῶν. Ἡ νύξ προσήγγιζε, πένιξ αὐτοῦ τὰ πάντα ἦσαν σιωπηρά, τὰ πάντα ἐφαίνοντο ἄψυχα. Φύλλα τινὰ μόνον, ἀπεσπασμένα τῶν κλάδων τῶν, ἐπέτοντο τῆδε κἀκεῖσε καὶ ἐθορύβουν εἰς τὰ ὠτά του. Αἰφνης τὴν προσοχὴν του διήγειρον στεναγμοὶ γραίας γονυπετοῦς εἰς τινα ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ. Τὴν ἐπλησίασε.

— Διατί στεναρίζεις; τὴν ἠρώτησε, τί σοὶ συνέβη;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι κλαίεις.

— Δὲν κλαίει κανεὶς μόνον διὰ τὰ ἰδικὰ του δυστυχήματα.

— Δὲν ἔχεις λοιπὸν κάμμιαν ἰδικὴν σου λύπην;

— Ὅχι, δόξα τῷ Θεῷ. Ἐγὼ σπίτι μου ἀρκετὸ ψωμί, ρούχα καὶ παιδιὰ. Ἀλλὰ κλαίω γιὰ ἓνα δυστύχημα ποῦ συνέβη ἐδῶ καὶ τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἔξωχάσω ποτέ μου.

— Εἰπέ μοὶ το.

— Ὅριστε:

«Εἶναι τώρα δύο χρόνια ποῦ εἶδα νὰ ἔλθῃ μία νέα ὥραιότης, ἀλλὰ χλωμὴ πολὺ, καὶ μοὶ ἐζήτησε τὴν ἀδεια νὰ μείνῃ σπίτι μου. Ἐμεινε κάμποσο καιρὸ· ἐχάιδευσεν τὰ παιδιὰ μου, ἔπειτα ἔκλαιγε, ἔπαιρνε ἓνα βιβλίον καὶ πάλι ἔκλαιγε. Ἐγὼ ἔβλεπα πῶς ἦταν καλὴ, γιὰ τὴν ἡδονὴν ὅπως ἡ κυρία τῆς χώρας, μιὰ μέρα μάλιστα ποῦ κλαιγόμουν γιὰ τὴν φτώχεια μου μοὶ ἔδωσε εἰκοσι πέντε ρούβλια. Ἐνα πρωτὶ ἐκάθησε ἔς αὐτὴν τὴν θέσι ποῦ καθίσθῃ τώρα σεῖς, ἐσηκώθη, ἐκύτταξε κάμποσο καιρὸ τὸ νερό, ἔκαμε τὸ σταυρὸ της...»

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ γραῖα ἐσταυροκοπεῖτο· εἴτα προσέθηκε:

— Ὁ Θεὸς ν' ἀναπάψῃ τὴν ψυχὴ της!

— Καὶ δὲν εἰζεύρεις ποία ἦτο; ἀνέκραζεν ὁ νέος σκυθρωπός.

— Ὅχι. Κανεὶς δὲν ἐρχόταν νὰ τὴν βλέπῃ. Τὴν ἔθαψαν ἐκεῖ, εἰς τὸ δάσος, ὅταν κάμμία ἀμαρτωλὴ. Ἐγὼ εἶμαι βέβαιη πῶς ἦταν πολὺ καλὴ νέα καὶ κανεὶς παληάνθρωπος θὰ τὴν κατέστρεψε. Γιὰ τὴν ἀνάπαψιν τῆς ψυχῆς της ἔδωσα ὅσα χρήματα ἔφησε, μόνον τὸ βιβλίον ποῦ διάβαζε ὁλοένα ἐκράτησα καὶ τὸ μανδήλι ποῦ σφόγγιζε τὰ δάκρυά της.

— Δεῖξέ μοὶ τα.

— Ὅριστε.

Ἦτο βιβλίον γερμανικῶν παρακλήσεων. Ἐπὶ λευκοῦ φύλλου εὐρίσκοντο γεγραμμένα τὰ ἐξῆς γερμανιστί:

«Τῇ ἀγαπητῇ μου κόρῃ, διὰ νὰ δέχεται εἰς τὸν Θεὸν ὅταν αἰσθανθῇ τὸ βάρος τῆς θλίψεως.»

Τὸ μανδήλιον ἔφερεν εἰς τινα ἄκρον του, Α. Ρ., τὰ δύο ἀρχικὰ γράμματα τῆς Λιουδμίλας Ροδόλφου.

Ὁ νέος ἠνέφξε τὸ βιβλίον καὶ τὸ μανδήλιον σπασμωδικῶς σχεδόν. Ἐκάθησεν αὖθις ἐπὶ τῆς ὀχθῆς καὶ διέμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος. Ἡ γραῖα ἵστατο παραπλευρῶς αὐτοῦ, θεωροῦσα αὐτὸν μετὰ φόβου καὶ μὴ τολμῶσα νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ἐπὶ τέλους ἐκεῖνος ἠγέρθη καὶ τῇ εἶπε:

— Δέου ὑπὲρ αὐτῆς, λάβε αὐτὰ τὰ ἐκατὸν ρούβλια, ἐγὼ δὲ λαμβάνω τὸ βιβλίον καὶ τὸ μανδήλιον.

Ἐκείνη ὑπεκλίθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ σιωπηλὴ καὶ ὁ νέος ἀπεμακρύνθη.

Θὰ παρηγορήθῃ πιθανῶς. Εἶναι πλούσιος, σύζυγος νεαρὸς καὶ ὥρχιας γυναικὸς καὶ χαίρει μεγάλῃς ὑπολήψεως ἐν τῷ κόσμῳ.

Γ. Α. Βνης

ΤΕΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΕΤΙΟΝ

Κυρίαν Εὐανθίαν Π. Βαρβαρίσου, κκ. Ἀχιλλία Κυριακίδην, Ἐθελδων Γλυκύν, Γεώργ. Δεκάριον, Χρήστον Ν. Αναγνωστόπουλον, Παναγιώτην Σκιαδῶν, Ἰωάν. Π. Ἀδελιχον, Π. Καραντζῆν, Στέφανον Κωνσταντινίδην, Ἐμμανουὴλ Σ. Μπούκην, Ἰω. Δ. Φραγκόπουλον, Ζαφ. Ζαφειρόπουλον, Π. Ρατζηκότιαν, τελώνην, συνδρομαὶ ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν. — κκ. Ζαχ. Πολιτόπουλον οἶκον. ἔφορ., Ἰω. Μήντζαν, Φώτιον Εὐσταθίου, Δ. Α. Φωτιάδην, Κωστῆν Γιάννην, Ἐπαμ. Σιγάλαν, Νικ. Σ. Μηλιαρέσην, Π. Κ. Εὐκλείδην, Ἰω. Μισαηλίδην, Ν. Ἰωακειμίδην, Δ. Γ. Εὐαγγελίδην, Στέφ. Κ. Βούλιουλου, Δ. Χ. Γεωργιάδην, Ἡρ. Φ. Βασιλειάδην, Ἠλίαν Μούλιν, ἐνεγράφητε ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Κωνσταντίνου, Βόλον. Ἡμεροδείκτας κομφοῦς, διαφόρων τιμῶν καὶ ποιότητων, δυνάμεθα νὰ πέμψωμεν ὑμῖν ταχυδρομικῶς ἐκ τῶν ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν πωλουμένων. — κ. Π. Δημητρίου Νάυπλιον. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε τὰς εἰκόνας Σοφίας, Κωνσταντίνου κτλ. — κ. Ι. Μιχαηλίδην, Λευκωσίαν. Ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ κ. Ε. Γ. λίραι ἀγγλικά 2. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἀναστ. Ἀναστασιάδην καὶ Ζ. Καλέντζην. Ἀπὸ καρδίας εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἐνεργείας σας. Φύλλα ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν, ὥς καὶ διὰ τοὺς ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντας 5 συνδρομητάς.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πάσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1890

κομφοτάτον, καλλιτεχνικώτατον, ἀπαράμιλλον εἰς τὸ εἶδος του, πλούσιον εἰς ὕλην, ποικιλίαν, εἰκόνας, χάριν, πρωτοτυπίαν.

Σελίδες 450, πυκνότητας. — Συνοψίζεται 50. — Θέματα καὶ διατριβαὶ ὑπὲρ τὰς 80, ὅλαι ἐπικαιροί, κοινωνικώτατοι, χαριτωμένοι, μαγευτικοί. — Εἰκόνας 40 Εὐρωπαϊκώταται. — Μουσικὴ τοῦ Παύλου Καρρέρη κλπ.

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ κ. Σκόκου ἀντιπροσωπεύει ἐν σμικρῷ τὴν σύγχρονον φιλολογικὴν κίνησιν τῆς Ἑλλάδος.

ΤΙΜΑΤΑΙ διὰ τὰς Ἀθήνας:

Χαρτόδετον φρ. 3. — χρυσοδετον φρ. 4.

Διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν:

Χαρτόδ. φρ. 3,50 — χρυσοδ. φρ. 4,50.

Πωλεῖται παρ' ἡμῖν καὶ ἀποστέλλεται εὐλεύθερον ταχυδρομικῶν εἰς πάντα ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ βιβλιοπωλείου καὶ τυπογραφείου τῆς «Κορίνθης».

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

μετεκομίσθη ἐν τοῖς νεοδημητοῖς καταστήμασι τοῦ κ. Παπούδωφ, ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10, ἐναντι τοῦ κήπου τῆς οἰκίας Ριχάκη καὶ παραπλευρῶς τῆς μεγάλῃς οἰκίας Μαυρομιχάλη.